

Wolhuter trail

Trail Wolhuter / Kruger Park

Ik heb de trail gelopen in de Afrikaanse winter. Dit heeft als voordeel dat de temperatuur dragelijk is en het wild beter zichtbaar omdat veel bomen en struiken hun blad hebben laten vallen. Verder is de luchtvochtigheid laag, zijn er weinig muskieten en is de kans op regen klein. De sensatie van het lopen door het meer dan manshoge gras ontbreekt echter. De Wolhuter-trail start in het restcamp "Berg en Dal". Op korte rijafstand -binnen 1 uur- van Mhofu huis via Malelane Gate. In Berg en Dal wordt de groep, bestaande uit maximaal 8 personen, door een ranger met een 4x4 opgehaald en met een minimum aan plichtplegingen naar het Wolhuter- kamp gereden. Het kamp ligt kilometers verwijderd van waar toeristen nog mogen komen. In het kampje staan 4 chalets met ieder twee kooien met een muskietennet. De muskietennetten hoeven in de winter eigenlijk niet gebruikt te worden. Plaats voor bagage is er nauwelijks en de verlichting bestaat een paraffine lamp buiten voor de deur.

Er zijn twee doucheruimtes met warm stromend water en twee toiletten. In het midden bevinden zich de keukenunit en de hutten voor de rangers en de kok. Ook vind je hier de vuurplaats en een grote eettafel. Tevens is er een kleine boma als beschutting tegen de hitte en de regen in de zomer. Het kamp heeft een diameter van zo'n 200m² en wordt "beschermd" door een hek van gaas van wel één meter hoog. In het donker naar het toilet gaan wordt daardoor een extra spannende wandeling. Elke nacht hoor je hyena's rond het kamp roepen. Je dient een goede zaklamp en eigen drank mee te nemen. Thee, koffie en de chocolademelk zijn onbeperkt beschikbaar. Het eten is smaakvol. Onze rangers Rudi en Opoe informeerde ons na aankomst over de do's en don'ts in de bush en de algehele zaken in het kamp. Alle activiteiten startten precies op tijd. Geen uitzonderingen.

De groep bestond uit 6 Zuid-Afrikanen, een bijna 2-meter lange oostenrijker en mijzelf. De avond rond het houtvuurtje begon met een voorstelrondje. Gerhard de Oostenrijker is een afgestudeerde fysicus en werkzaam voor de anti-globalistenorganisatie Attack en werd door de afrikanen de eerste avond al tot Gerard omgedoopt. Hij werd mijn bunkmaatje. Ulli, een Zuid-Afrikaan van Duitse komaf sprak soms Duits met ons en bleek veel in Afrika te hebben gereisd. Over duiken met haaien op 60m diepte voor de kust van zuidelijk Mozambique, trekken in de Drakensbergen, wildparken in Botswana en Namibië en vooral vogelsoorten kon hij veel vertellen. De andere vijf waren bekenden en familie van elkaar. Er was een acteur / toneel-schrijver bij die een aantal weken eerder nog in Amersfoort en Amsterdam had rondgelopen. Ook had hij, Vickers, de tsunami in Thailand ter nauwer nood overleefd. Dan was er nog Elzabeth een ex-soapie, cabaretière en nu zangeres in haar eigen restaurant in J'burg. Zij kon zich niet echt laten zien in bij Zuid-Afrikanen populaire vakantiebestemmingen vanwege haar soapimago als bitch. De trail, 3 nachten en twee volle dagen, is genoemd naar Harry Wolhuter. Hij was, samen met zijn zoon, een van de eerste rangers in Kruger in het begin van de 20^e eeuw. Dat hij met zijn mes een leeuw wist te doden, terwijl hij al gewond door deze werd voortgesleept om te worden opgegeten, maakte hem legendarisch.

De naam Berg en Dal beschrijft het gebied waar de trail wordt gelopen uitstekend. Alleenstaande rotsige heuvels, koppies genoemd, en bergketens domineren het landschap. Vanaf deze koppies, die een hoogte van maximaal zeven- tot achthonderd meter bereiken, heb je mooie vergezichten. Tijdens de wandelingen beklim je koppies, bijvoorbeeld voor een licht ontbijt van crackers met biltong en een fruitdrankje, en doorkruis je droge rivierbeddingen. De middagwandeling wordt besloten op een mooie plek met uitzicht op bijvoorbeeld zonnende krokodillen, nijlpaarden, waterbokken en talloze vogelsoorten. Niet vergeten een drankje bij je stoppen om als sundowner te drinken.

In dit gebied zal je zeker witte rinocerossen van dichtbij zien, hoewel de rest van de big five er ook leeft. De rhinoceros ziet slecht, hoort uitstekend en is zeer nieuwsgierig. Dat maakt ze gemakkelijk te benaderen, maar ze kunnen onvoorspelbaar zijn. Zij zijn dan ook de gemakkelijkste prooi voor stropers. Wij zagen, behalve veel rinocerossen, ook een olifantstier in "musth". De toestand maakt ze vaak agressief. De wind waaide gelukkig in onze richting. Zijn geur was heel erg sterk. Maar dat hadden wij er graag voor over omdat we daardoor minder gevaar liepen. Hij besloot na enkele -het leek veel langer- minuten dat wij zijn

aanwezigheid niet waard waren en verwijderde zich van ons. Beide rangers lopen voorop en zijn bewapend met een zwaar kaliber jachtgeweer. Daarachter loopt de groep in ganzenmars.

Bij het vuur vertelde Rudi, de blanke hoofd ranger, het jammer te vinden geen Nederlands te spreken. Het speet hem dat hij niet beter naar zijn Nederlandse grootmoeder had geluisterd. Opa, de zwarte assistent-ranger, vertelde ons hoe hij aan zijn roepnaam was gekomen. Als jongetje was hij dusdanig van streek door het overlijden van zijn grootvader dat zijn familie hem Opa ging noemen. Allebei de rangers gaven ons om beurten uitleg over planten, bomen, dieren, sporen en mest. Ook de interactie en symbiotische relaties tussen soorten komen ter sprake.

Het bekendste voorbeeld is de ossenpikker die giraffen, buffels, nijlpaarden en vele andere zoogdieren van ongedierte, zoals teken, ontdoet, maar zichzelf tevens laaft aan het bloed van hun gastheer. En de honinggidsvogel. Die lokt dieren en mensen naar een bijenkorf. De dieren laten altijd een deel van de buit achter voor de vogel als tipgeld. Het verhaal gaat de mensen dat nog wel eens vergaten en dat de vogel als vergelding mensen naar een voor hen gevaarlijke situatie, zoals leeuwen of een slang, is gaan lokken. De bush zit vol met verhalen. Vooral 's avonds bij het kampvuur en onder een weergaloze sterrenhemel komen de verhalen los. De sfeer wordt elke dag beter en het afscheid op de laatste dag is bepaald hartelijk. Ulli bracht mij met de Mercedes van zijn vader naar Malelane Gate, waar Wilma en Bob al staan te wachten. Nu eerst naar Malelane om de e-mail te checken en daarna weer terug naar ons huis Mhofu in de bush van Marloth Park.

Ivo Lauteslager – Augustus 2006